

martina formanová

povídky na tělo

Martina Formanová
Povídky na tělo

PROSTOR

martina formanová

povídky na tělo

PROSTOR | PRAHA | 2017

© Martina Formanová, 2017
© PROSTOR, 2017
Cover painting © Anna Bocek

ISBN 9788072603657

Autorka děkuje MUDr. Peteru Kubašovi, Ph.D.,
a MUDr. Radvaně Kompérové za odborné rady, jakož
i časopisu *Žena a život* za svolení použít dvě dříve
publikované povídky.

Rivalky

Kavárna hotelu Grand. Tichá, konejšivě útulná.

Kdysi možná hlučela oslavami, veselím či bouřlivými debatami; extrémní energie z ní však již dávno vyprchala.

„Řeknu vám upřímně, slečno, sama nemůžu věřit tomu, že jsem tady.“

Darja by ráda usrkla kávu, kterou před ní postavil číšník, ale bála se, že se jí roztřesou ruce a ona se trapně pocintá. A odhalí svou nejistotu.

„Tak když upřímně, tak to já tušila, že k tomuhle dojde. Při mým štěstí...“ Markéta, mladá žena sedící proti ní, měla světlé vlasy stažené do rozvrkočeného drdolu a na sobě – alespoň podle Darji – zbytečně moc make-upu.

Darja zkusmo položila ruku na stolek vedle šálku. Naštěstí se pouze lehce zachvěla.

„No tak... fakticky vzato... momentálně si

na štěstí stěžovat nemůžete: stojí na vaší straně. Ivoš se rozhodl pro vás.“

„A vy jste přišla, abych se ho vzdala?“

Darja na okamžik strnula.

Přišla přece, aby slečně ukázala, že není žádná ufňukaná chudera.

Pak taky chtěla vidět, jak vypadá ta, do níž se její muž zamiloval. Za níž se odstěhoval. Ačkoli jak vypadá, věděla, dokonce i zepředu a zezadu nahatá; našla ji v Ivošově počítači. Snad chtěla porozumět, čím manžela oslnila. A pak, chtěla tuhle konfrontaci. Hrozně jí chtěla ustát.

„Podívejte se, mám s Ivošem dvě děti a za ty budu vždycky bojovat. Takže – neberte si to nijak osobně, ale – stejně tak jako jste vy nezvaně přišla do mého života, já vstoupila do vašeho. A hned tak se mě nezbavíte.“

Slečna polkla. Vpravdě ji Ivošova manželka překvapila. Byla náhodou stále dost hezká, jen prostě... starší. Cítila z ní však sílu, která jí byla nepřijemná.

„Nemyslete si, že si to... neuvědomuju. Ty děti. Je mi to líto.“

Darja se ušklíbla.

„Mně víc, věřte mi.“

Slečna získala proti své vůli pocit, že by se měla nějak ospravedlnit.

„Nechtěla jsem nikomu ublížit. My jsme byli zpočátku s Ivošem skutečně jen přátelé,“ prohlásila s největší možnou mírou nevinosti, jíž byla ve dvaatřiceti schopna.

„Dokážu si představit,“ odvětila Darja s neskryvaným sarkasmem. „Jenže pak propukla ta všespalující láska.“

Markéta znovu zamíchala své stokrát zamíchané latte. „Tak ‚všespalující‘ snad ne...“

„No z mého pohledu ano,“ odpověděla tvrdě Darja.

Markéta se cítila naprosto zatlačena do kouta, už už měla chuť vyskočit a utéct téhle paní s propalujícím pohledem z cesty, když si vzpomněla, co jí vlastně chtěla říct ona.

„Ale proč tohle všechno říkáte mně? Vy ani vaše děti nejste *moje* závazky. Na mě vinu neházejte, tohle si vyříkejte s Ivošem. Já jsem svobodná!“

Konečně si ulevila a získala půdu pod nohama. Teď už se jí nechtělo přestat. „Jestli to chcete slyšet, tak já Ivoše sama zrazovala, aby se rozváděl. Mým snem nebylo vybudovat si vlastní rodinu za cenu zničení jiné.“

Nyní byla zcela zaskočena Darja.

„Vy čekáte dítě?“

Markéta váhavě olízla pěnu ze lžičky.

„Ještě ne. Ale hrozně po něm toužím, to je

snad přirozený. Už jsem na ně zralá. Proto jsem Ivošovi řekla, že nechci ztrácet roky jen rolí milenky. To není pro mě.“

„Takže ultimátum,“ poznamenala dotčeně Darja, jako by Markétina slova vysvětlovala zapeklitou situaci, do níž se chudák manžel dostal.

„Říkejte si tomu, jak chcete,“ ohradila se slečna. „Řekla jsem mu jen pravdu. A odmítám se cítit provinile za to, že holt hormonálně funguju takhle... zkrátka klasicky.“

„Ale proč zrovna Ivoš? Copak není dost nezadaných mužských?“ Do Darjina hlasu se vloudily naléhavost a lítost.

„Není, milá paní,“ vyhrkla zapáleně Markéta. Teď jí tedy Darja brnkla na citlivou strunu. „Prostě není! Já nevím proč. Ale když odečtete ty úplně nepoužitelný, tak drtivá většina zbytku se jednoduše nehodlá vázat. Jsou tak starý jak já, ale chtěj se jezdit někam potápět, nebo lyžovat, nebo co já vím kam. Mají sportovní auta, bydlej sami, nebo dokonce u rodičů a nechtěj na tom nic měnit. Rozhodně se nespolehaj na to, že berete antikoncepci, a když začnete o rodině, tak jsou v tahu, ještě než dořeknete větu. Takhle to je.“

Vášeň, s níž Markéta vylíčila svou situaci, poněkud vyrazila Darje karty z rukou.

Počkat, nicméně co ona s tím? Proč má nedostatek potenciálních tatínků zachraňovat zrovna její manžel?

„Víte, my jsme se s Ivošem poznali na škole, a tak ty první léta bylo nějak přirozený, že si jen tak užíváme. A pak to zkrátka bezprostředně vyplynulo, že spolu zůstaneme, že budeme mít děti.“

Markéta se hořce ušklíbala.

„Jo, takovou známost jsem měla taky. Byl o čtyři roky starší, dělal vejšku. Promoci jsme slavili společně ještě s jednou dvojicí jeho spolužáků.“ Sklopila oči. „Kluci jeli do vedlejší vsi pro pivo a vybourali se. Michal byl na místě mrtvej; tomu, co řídil, se prakticky nic nestalo.“

„To je strašný,“ vydechla Darja. „Příšerný. A byl aspoň odsouzenej?“

„Ona to nebyla jeho vina. Někdo mu vyjel z polní cesty... a on se pak dočista zhroutil. Stejně mi žádněj trest Michala nevrátí.“

Darja soucitně přikývla.

„To je taková škoda...“ Úplně viděla, jak hezký pár jistě s Michalem tvořila. Nakonec ani toho make-upu neměla zase tolik.

„Mimoходом,“ pokračovala Markéta, „ty druhý dva právě čekají třetí dítě. Sleduju je na Facebooku, stýkat se s nima nedokážu.“

Vím, že za tu nehodu nemohl, ale přece jen je ve mně hrozná... závist. I nenávist.“

Chvilé mlčení.

„Jako ve mně,“ řekla tiše Darja.

Markéta jí pohlédla do očí. „Máte na ně plné právo.“

„Já vím,“ kývla žena.

Opět se rozhostilo ticho.

Do kavárny vešel postarší pár, chvíli jako by zamýšlel usednout hned u vedlejšího stolu, ale pak zamířil k vzdálenějšímu.

Markéta se naklonila k Darje a zašeptala: „Takovýhle lidi si už kolikrát nemají co říct, tak si schválně sednou vedle někoho a poslouchají, co si povídají ti cizí.“

Darja na ni zpytavě pohlédla. „A takhle si představujete, že vypadal můj vztah s Ivošem?“

Slečna polekaně zavrtěla hlavou. „Né, tak jsem to nemyslela! Já si raději ani nikdy nic nepředstavovala... Já věděla, že si vás Ivoš váží. Že vás má svým způsobem rád.“

„Ano, svým způsobem,“ poznamenala trpce Darja.

Markétě bylo najednou ženy líto. Upřímně ji mrzelo, jakou bolest způsobuje. Snad v hloubi duše doufala, že Darjin vztah k manželovi už vyhořel, nebo že třeba sama někoho má.

„Nechci vám nějak to... lichotit, ale jste

pořád velice atraktivní žena. Jsem přesvědčená, že vy dlouho samotná nezůstanete.“

„Aha,“ vrátila se Darja k sarkasmu. „Takže vy ve třiceti máte problém si někoho najít, zatímco já v pětačtyřiceti ho najdu coby dup. To dává smysl.“

„Jenže vám netikají žádný biologický hodiny. Všechno máte. To je ten rozdíl,“ pronesla přesvědčeně Markéta.

Žena se zamyslela.

A k vlastnímu údivu si uvědomila, že si rovněž v hloubi duše myslí, že vše nejdůležitější má. Možná k tomu velkou měrou přispělo, že všechny ženy kol dokola v její rodině byly rozvedené. Její matka, sestra, obě sestřenice, i teta z otcovy strany. „Co Ivoš?“ ptávaly se jí při setkáních, jako by šlo o pacienta, dávno diagnostikovaného s nevyléčitelnou chorobou, jenž stále nevysvětlitelně přežívá. „Dobrý,“ pokyvovala v odpověď s náznakem souhlasného údivu, že se lékaři tolik sekli. „Je nám hezky,“ dodávala téměř omluvně, že manžel dosud dýchá.

Jinými slovy, když jí muž nejistě a zahanbeně ohlásil, že se, zaláskovaný, stěhuje, nebyla zdaleka tolik překvapena, jak předstírala.

I nyní snad více hrála předepsaný part než své vlastní emoce.

„Můžu vám nabídnout ještě něco?“ ozval se náhle se zjevivší číšník.

Žena i slečna na sebe překvapeně pohlédly.

Jejich konverzace nedospěla k žádné oboustranně uspokojivé katarzi, a vpravdě se nedalo předpokládat, že by mohla. Ovšem utnout ji a zvednout se zároveň působilo jaksi hrubě či poráženecky.

„Možná mojito?“ navrhla bezradně Markéta.

Darja netušila, nač by si taky ony dvě mohly připít, a přesto kývla. „Hodně lidí se dneska seznámí přes internet,“ navázala.

„To jsem zkoušela,“ mávla rukou Markéta. „Tak tři až čtyři z pěti jsou ženatý. A třeba vám řeknou, že i šťastně! Že chtěj jen povyražení, změnu!“

„Hovada,“ pohoršila se náležitě Darja. „A co v práci? Tam člověk aspoň ví, s kým má tu čest...“

„Já dělám v družině. Jediný mužskej kolem je školník. Letos jde do důchodu.“

Třeba místo něj nastoupí mladší, chtělo se říci Darje, ale udržela se. Pak si však vzpomněla na další eventualitu. „Počkejte, jedna moje známá má nezadaného syna ve vašem věku. Je to zubař, a prý už pomýšlí na rodinu...“

Číšník přinesl dvě vysoké štíhlé sklenky má-
tového nápoje.

Markéta zírala na Darju se směsicí překva-
pení a soucitu.

„Ale já už přece nikoho nehledám,“ špitla.

„No jo,“ uvědomila si sklesle Darja.

Obě pozvedly sklenky a bez náznaku při-
tůknutí upily.

Žena se zhluboka nadechla. „Tak už to vy-
padá, že je v současnosti takovej nedostatek
chlapů, že se jeden holt musí otočit dvakrát,“
shrнула ironicky dosavadní debatu.

Markéta zahanbeně pokrčila rameny. Ačko-
li – co je, sakra, stále v defenzivě? „Já si Ivoše
nesmírně vážím,“ prohlásila, aby uvedla na
pravou míru oprávněnost své pozice.

Darja se zamyslela.

Váží si Ivoše i ona?

*Tedy, dozajista by dokázala vyjmenovat je-
ho kladné i vyloženě pozitivní vlastnosti, ale
že by řekla, že si ho váží? Zklamaně se v my-
šlenkách pohroužila zpět, daleko zpět, k co
nejsilnějšímu pocitu, který by jí připomněl
její pouto k manželovi.*

Zcela nevhodně se jí vybavila jejich společná
cesta do Madridu, kde byli ubytovaní v malém
renovovaném hotýlku nedaleko Plaza Mayor.

Avantgardní architekt v pokojích „ušetřil“ místo zbouráním zdi mezi ložnicí a záchodem a nahradil ji zasouvací stěnou, čímž přiblížil zvukotěsnost zpravidla velmi privátní místnůstky nule. Každou noc tam Darja bojovala s potřebou vyčurat se – či hůř –, jelikož rozhodně nechtěla být slyšena, že – že? – že je zkrátka člověkem.

Dnes jí to přišlo úsměvné.

A vždyť společně sdíleli i mnohem silnější chvíle, přece. Třeba když se narodil jejich první syn. Na mysli ovšem Darje vytane víc než předporodní stahy či novorozenecký křik pach špatné kávy z nemocničního automatu – Ivoš ji popíjel od čtyř ráno do jedenácti –, který na ni vydechoval, kdykoli se k ní sklonil, aby ji políbil.

Tohle jsou moje vzpomínky? zhrozila se.

„A naše děti jste už poznala?“ zeptala se Darja věčně.

„Ještě ne,“ odvětila opatrně slečna. „Ale můžu vám slíbit, že k nim budu vždycky to... hodná. Otec mojí mamky se znovu oženil a ta jeho nová byla na mámu a jejího bratra odporně hnusná. Taková věc nikdy nepřebolí, já vím. Nebojte.“

Další srdceryvná informace ze slečnina

života vzbudila v Darje další nežádoucí empatii. Jakkoli se nehodlala do své souputnice vciťovat, nemohla si pomoci.

I oné touze po dítěti rozuměla; taky ji zažila a věděla, že může být silnější než intelekt či jakékoli jiné pudy. Taky už ovšem věděla, o čem takové děťátko je. Už si zažila probdělé noci, úzkosti, nervy i rozčarování, které mateřství přináší. Krát dvě, v jejím případě. A bylo vlastně faktem, že ona už se nemusí bát, že neotěhotní, že potratí, syndromu náhlého úmrtí, prstíčků ve dveřích, v elektrické zásuvce, pecek v hroznech, ostrých hran nábytku a tisíců dalších nebezpečí, která ji po léta zaměstnávaly. Už ne. Už si může užívat tuhle další fázi, kdy se děti staly lidmi a ona s nimi může jednat stále víc jako se sobě rovnými. Pocítila uspokojení, co vše zvládla. Co zvládli společně. A připadalo jí nepochopitelné, že Ivoše toto „první kolo“ neuspokojilo natolik, aby neměl chuť ho celé zažívat nanovo. Ji tedy naprosto.

Ztratila muže, budiž. Ale to nejlepší, co v životě měla, jí stále zůstalo.

Myšlenka na syny ji vrátila do reality.

„Náš starší kluk je našťestí mou velkou oporou. Prostě vzal Ivošův odchod jako zradu

a postavil se na mou stranu. Ale ten mladší, ten to nemůže zkousnout. Bude mu třináct, prožívá takové to nejhorší období. Spousta vlastních nejistot, a teď se mu udělalo přílišné akné...”

„Na to mám strašně dobrý domácí prostředek...” přerušila ji Markéta.

Darja na ni udiveně pohlédla. Takže výměna receptů? Sdílení trablů? Kámošky?

Najednou pochopila zcela zřetelně, že celé tohle setkání bylo jeden veliký omyl, že zájmy jich obou jsou srozumitelné, přirozené, a přesto neslučitelné. Že měla slečnu pohodlně nenávidět odněkud zdálky, přes Facebook, a nikoli vystavit své ženské ego takovémuto ponižujícímu rozhovoru. S každým dalším údajem, detailem se bude pouze víc trápit. Chtěla vstát, hodit na stůl bankovku a odejít jak v televizní inscenaci, ale vzápětí si uvědomila, že taková dramata do kavárny hotelu Grand jaksi nepatří. A nakonec v ní zvítězilo mateřství.

„A jaký je ten prostředek?” otázala se a zhluboka upila mojita.

Pan Úspěšný

Cesta se před Romanem mile vlnila a on si ji vychutnával.

Býval mohl jet po dálnici, pochopitelně, ale jemu se líbilo střídání otevřené krajiny s výskami a městečky. Díval se po rázu a architektuře jednotlivých míst.

Zajímavé, jak někde dokázali udržet jednotný styl, jenž pak ještě umocňoval svéráznost a půvab místa, zatímco jinde rekonstrukce, přestavby, přístavby a novostavby naprosto rozbily původní vzhled. Občas s údivem i přibrzdil, aby si lépe prohlédl například patlanici jihočeského stavení s proskleným patrem a terasou, podepřenou rádoby antickými sloupy. *Nehalucinuje?*

Když se mu naopak nějaký dům zamlouval, přemýšlel hned, kde by parkoval a jaké možnosti by se mu zde skýtaly. Nejspíš klid, houbaření a procházky v lese. Jenže on

zvolil aktivní život; a měl-li čas, zašel raději v Praze na squash, než aby se táhl kamsi daleko do lesa. Což mu ovšem nebránilo prožít si tuhle eventualitu alespoň kratičce v představách.

A možná se jen těšil z faktu, že kdyby chtěl, skutečně by si nějaký druhý domov mohl pořídit. Byl totiž *úspěšný*, což mu otevíralo celou škálu možností. A nejen materiálních.

V myšlenkách se hned nějakými těmi možnostmi pokochal – například hezounkou osmnáctiletou studentkou, s níž poslední dva měsíce spával, nebo atraktivní herečkou, se kterou chodil před ní. Respektive současně až do chvíle, než ho načapala se studentkou. To bylo slz, hořkosti! Vlastně ho až udivilo, že o něj herečka tolik stála. Pokud to ovšem nebylo divadlo, napadlo ho zpětně.

Nebo kolegyně Gábina? Ta by se kvůli němu okamžitě rozvedla.

A tak by mohl pokračovat.

Náhle se musel vlastní ješitnosti zasmát.

Copak má takovéhle sebeujišťování zapotřebí?

Nemá.

Možná však bylo na místě, neboť setkání, které ho čekalo, nepříjemně evokovalo méně zdařilé období jeho života.

První lásku.

V románech a písničkách vždy nejsilnější, nejkrásnější, nejsladší.

Pro něj však byla spíš bolestnou připomínkou, jaký hňup kdysi byl.

Ačkoli, že byla nejsilnější, nebylo pochyb. Jinak by ho nedokázala ještě dnes tak rozhodit.

Zahlcen dávným debaklem našťvaně stáhl okénko. Do tváře ho uhodil chladný vzduch.

Viděno zpětně, jednalo se o zcela banální příběh. Roman každoročně na prázdninách u babičky, Magda místní víla (opravdu ji nazval *vílou*? – maloměstská rádoby krasavice to byla!), dětské přátelství přerostlé v bláznivé zamilování.

A pak už jeden jeho trapas za druhým, ani by nevěděl, kde začít. Ochutnali spolu víno, pozvracel její matku. Vydali se na výlet, zdechl mu moped a vzápětí ho jak haranta sepsul policajt za propadlý technický průkaz. A tak dál.

Každopádně si pamatoval moc dobře první společnou noc, kterou jejich vztah vyvrcholil. Alias skončil.

Nejprve se od svíčky, která měla navodit romantickou atmosféru, vzňala záclona. Uhasil ji holýma rukama, čímž si ovšem popálil prsty. Těmi umazal povlečení i Magdinu bílou blůzu. A následně si jimi nebyl schopen nasadit kondom.

Vzpomínka na fiasko s ochranou mu rozhořela tváře, vítr nevítr.

Celou noc tehdy nespal, Magdino žádoucí tělo na dosah. Ranní erekce a ruka jeden velký puchýř korunovaly dílo zkázy.

Byl skutečně někdy takhle nemožný?

Bohužel ano.

Zaplavila ho intenzita tehdejší potupy; že mívá nějakou krajinu či baráky mu bylo nanejednou úplně jedno. Jak zdlouhavě se z ní vybabrával. Jak ho pronásledovala a srážela i ve chvílích, kdy se dostavily první úspěchy. Ostatním snad připadala jeho cesta životem přímočará, zdárná, ale on v sobě nosil prohru, s níž se dosud nevypořádal, dodnes.

Asi by se o tom měl poradit s nějakým psychologem.

Zbláznil se?

Má drahý terénní vůz a osmnáctiletou přítelkyni!

Měl za milenku herečku!

Gábinu!

A spoustu dalších!

Původně donchuán z Prahy 2, a lezl by za nějakým psychoušem?

Násilně se uklidnil.

Ubral na nevědomky zvýšené rychlosti a promítl si události uplynulých týdnů.

Jeho návrh na modernizaci nemocnice v jihočeském městě zvítězil ve veřejné soutěži. (Není divu, nejednalo se o první zakázku tohoto typu, kterou získal.) Když domlouval setkání s místním starostou města, vyšlo najevo, že je manželem Romanovy *dávné známé* Magdy, která by ho po letech také ráda viděla.

Roman nakonec přijal pozvání povečeřet u starosty doma, kde bude prostředí k jednání osobnější.

Upřímně: byl by mírně rozrušený, i kdyby se s ní měl potkat jen tak ve dvou, ale představa, že bude přítomen i její manžel, a snad i jejich děcko, ho znervózňovala.

Že jde k nim domů; že uvidí život, který Magda spoluvytvořila a žije. Mohl to být jejich život.

Jedno kolik času uběhlo; jakmile pootevřel tu pečlivě zamknutou a hluboko vytěsněnou epizodu „Magda“, opanovala veškerou jeho

mysl zrovna jako tehdy. Nálepkou „epizoda“ mohl obalamutit možná kohokoli kromě sebe.

Ve skutečnosti ji považoval za svou jedinou opravdovou lásku. Uznával, že je nepřizpůsobivý, náročný, všechny mu vždycky začnou lézt na nervy. Jak se okamžitě zahnízdují, jak se po první noci dožadují fénu a nějakého speciálního umělého sladidla do kafe, a sotva jim člověk podá prst, nejraději by mu na něj natáhly snubák. Což ostatně jen dokládá, jak žádaný je.

Zbytek cesty strávil cílenou masáží ega.

Hotýlek, v němž si zarezervoval pokoj, ležel na okraji města a Roman s povděkem shledal, že jeho vábivé fotografie na internetu nelhaly. Inzerce doporučovala ubytování coby oblíbenou destinaci milenců, a i on mu musel uznat šarmantní útulnost.

„Zůstáváte jen jednu noc?“ potvrdila si usměvavá recepční.

Roman přikývl. Druhý den ho tu ještě čekaly další schůzky.

V překvapivě rozlehlém pokoji si vybalil cestovní vak, osprchoval se a převlékl.

Pro starostu měl připravenou láhev Pomard 1er Cru z burgundského vinařství Domaine Moillard. Ve vínech se vyznal, rád

o nich diskutoval nebo jen povídal, když vá-
zl hovor.

Krátce zvažoval, že by se zastavil pro kytici
Magdě, leč myšlenku zamítl jako nevhodnou.
Ve dveřích si však uvědomil, že měl možná
něco přivést jejich synkovi. *Ale co on ví, co
dát tříletému děcku?*

Na polštáři pečlivě ustlaného lože si všiml
luxusního bonbonu ve zlatém staniolu. Dá
mu cukrle, to uvítají všechny děti.

Strčil si bonbon do kapsy a vyšel.

GPSka dovedla Romana k neokázale graciézní
prvorepublikové vilce.

Když parkoval, cítil, jak se mu stahuje ža-
ludek.

Osmnáctiletá milenka!

Herečka!

Gábina!

No tak.

Dveře se otevřely, sotva zazvonil. Starosta mu
již musel jít v ústrety.

„Pavel Rajtman, vítejte.“ Byl vysoký a udě-
laný, s krátkým strništěm fousů.

„Roman Sedlák.“

Pevný stisk ruky.

Chladnou chodbou prošli k masivním

dveřím bytu v prvním patře. A v nich – víla jako tenkrát.

Bože, jak doufal, že za těch sedmnáct let zošklivěla, roztekla se, svrašťela.

Kdepak.

Tmavé rovné vlasy měla sestřižené do zkošeného mikáda, na sobě černé strečové džíny a obepnutý top.

„Nazdar,“ řekl jak v mrákotách a nakročil k ní.

„Pozóóór,“ vykřikla zděšeně, zatímco on pod sebou ucítil křupnout něco měkkého.

Mrákoty se proměnily v agonii: když uskočil, uviděl ležet na zemi nehybné morče.

„Bedříšek,“ sklonila se k zvířátku nešťastně Magda.

„Mami...“ ozval se z útrob bytu dětský hlásek.

„Hned jsem u tebe,“ obrátila se Magda poplašeně za sebe.

„Běž do pokojíčku, jdu za tebou,“ pospíšil si starosta odvést synovu pozornost.

Mrtvé oči bezvládného morčete hleděly překvapeně do vzduchoprázdna. Magda se marně pokusila nahmatat tlukot jeho srdce.

Roman v panice couvnul.

Nejraději by se otočil a běžel pryč, bez omluv, bez rozloučení.

Jenže byl už přece dospělý.

„Magdo, mně je to šíleně líto, já jsem...“

„To je naše vina,“ přerušila ho, zatímco vytáhla z botníku krabici a místo lodiček do nich vložila mrtvolku. „My ho vždycky zapomeneme zavřít... Pojď dál, prosím tě.“

Postrčila Romana dovnitř a krabici položila ven za dveře.

„Hlavně o tom nemluv, jo?“ zašeptala.

Takhle si svůj příchod na scénu tedy rozhodně nepředstavoval.

Váhavě následoval ženu do obýváku.

Na sedačce naproti obří televizi tam seděl malý chlapec.

„Ahoj,“ pozdravil ho Roman nejistě.

Chlapec kývl a stydlivě sklopil oči.

„Já mu tady jen něco pustím,“ vysvětlil starosta.

„Dej mu Brouka Pytlíka,“ navrhla Magda a provedla Romana do jídelní části.

„Tady jsem...“ neschopen ani vyslovit celou větu, podal jí láhev vína.

Už teď mohl říct, že to na bohorovnou přednášku o burgundských vinicích nevypadalo.

Nálada byla přes veškerou snahu hostitelů sklíčená, konverzace zadržávala.

Projednali strategii města v oblasti rekonstrukce historického jádra i samotné